

גנזי המלך

קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 193

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-70,000 עותקים

**"שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שִׁבַּת
שִׁבְתוֹן קָדֵשׁ לַה' כֹּל הָעֲשֵׂה מְלָאכָה בַּיּוֹם הַשְּׁבִי
מוֹת יוֹמָת"**

ההוה מצמיח את העתיד

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

ולגדול מההוה.

'ראשית חכמה' ב'שער הקדושה' ברצותו לגלות את סוד הקדושה מבאר שם שבכדי לדעת מה זה קדושה, מקור הקדושה הוא שבת קדש וכאשר נדע קדושת שבת מה ענינה, נדע שאותו ענין, הוא ענין הקדושה.

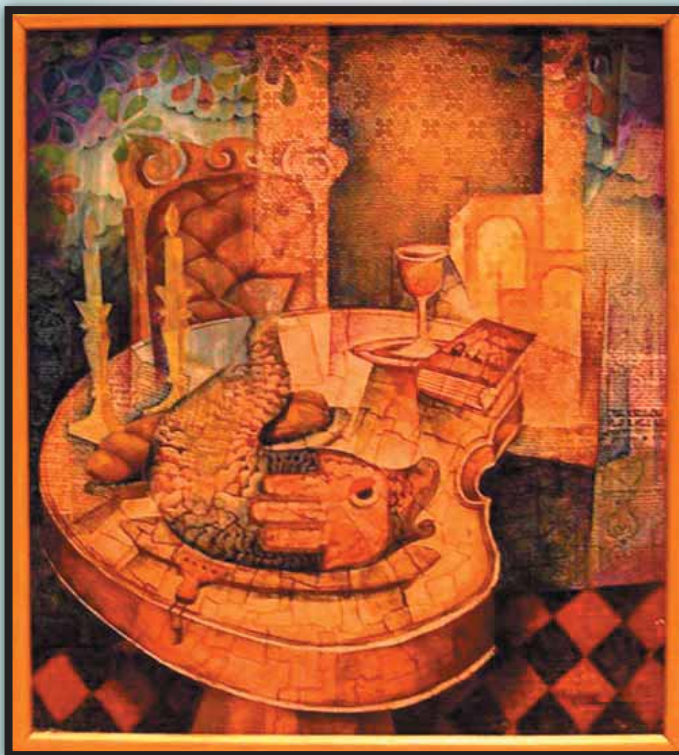
ועל כך כתב שם: שאם ירצה האדם להכנס בדרגת הקדושה, צריך לעשות 'שיהיו כל ימיו כשבת עוסק בתורה ושיעמדו זרים לעשות מלאכתו' (שער הקדושה ג).

ואין להבין זה שהוא רק ציור בעלמא, אלא שבאמת סוד כל ימי השבוע גם כן הוא קדושה, רק ששבת קדש היא מקור הקדושה, כמו שאנו אומרים: 'יום מנוחה וקדשה לעמך נתת' (סדור שבת). וע"כ סודו

של ענין הוא, שמשבת קדש צריך לקבל קדושה על כל השבוע, שכל ששת ימי החול מקבלים חיותם מש"ק.

שבת קדש הוא כשביל כל ימי השבוע

המשך בעמ' 2 <<<

כלל גדול צריך לידע: שהאדם הגדול כולו מקשה אחת הוא, אין בו אברים כודדים ולא זמנים נפרדים, מיום הוולדו עד רגעו האחרון, כל ימי חייו מחוברים ומדובקים עד לאחת. וכמו שבגוף האדם אין בו חלקים נפרדים, כל אבר ואבר שבו משמש בשביל כל האברים עוד יותר ממה שהוא משמש בשביל עצמו. מה לנו יותר מלב האדם שרובו ככולו משמש הוא בשביל כל האברים יותר מאשר לעצמו. כן הוא ברוחניות; אין בכל האדם הגדול שום ענין רוחני גדול וקטן שיהיה ענין בודד לעצמו, אין לך מעשה ופעולה ואף מחשבה כל דהו שפעולתה לא תתפשט בכל האדם.

ולא עוד, אלא שהרבה יותר ממה שכל ענין משמש

שנה זו משנה שעברה, מחר מהיום, ימי הזקנה, מימי הנעורים. ואם כך על האדם להשקיף בכל מעשה ופעולה שלו, בכל שנה ושנה, בכל רגע ורגע, שיתאים כל ההוה שלו כלפי העתיד הצריך לצמוח

כשביל עצמו, משמש הוא בעיקר כשביל העתיד, כשביל הפעולות והמחשבות העתידות לבוא כל רגע ורגע. יותר ממה שהוא כשביל ההוה הוא כשביל העתיד, כאופן שהעתיד יונק כל חיותו מהעבר,

ההוה הוא בגדר זריעה שממנו צומח כל העתיד, היום מצמיח את המחר וזוהי עבודת האדם לחבר כל היום עם השעות הטובות שלו.

ובזה הבחינה והבדיקה על האדם, מאד מצוי שבשעות הטובות של האדם, בשעת התפלה הוא במצב טוב, אבל כשרואים אנו אותו האדם רגע לאחר התפלה, בשעה של כל היום, איך שמדבר כאיש מן השוק ואין עליו זכר כלל מתפלתו, בזה נבדק האדם וזו ראייה שכל שעות ימי חייו הם אברים מופרדים זה מזה, אינו מחבר רגע אחד עם משנהו יום אחד עם חברו, אדם כזה כל שכן שאת האחרית עם כל ימי חייו אינו מחבר. ואם האדם שוכח את האחרית, אם כן הרי אין לנו חלילה אחרית. אם כשזוכרים מאחרית כולי האי ואולי, מה גם כששוכחים את האחרית ובמצב כזה הרי מופרך הוא מכל וכל.

ה'סבא מקעלם' ז"ל חיבר מאמר על המשך יום הכפורים. ולפי דברינו מבואר שבאמת כן הוא, שהאדם צריך להמשיך כל השנה את יום הכפורים, שיום כפורים הוא בשביל כל השנה הרבה יותר ממה שהוא לשעתו. בכל ימי השנה צריך האדם לקבל חיות מיום כפורים. וא"כ החובה על האדם לבלי הסיח דעתו כל השנה מיום הכפורים. נמצא שכל עבודת האדם על דרך זה. ההוה בשביל העתיד, בגדר; זריעה וצמיחה. **כח הצמיחה הוא; לחבר את העתיד - להוה, כל היום - לתפלה, כל השבוע - לשבת, כל השנה - ליום הכפורים, כל חייו - לאחרית.** (דעת חכמה ומוסר' ח"ב מ"ו). ■

ענין זמני התפלה הוא, שבהם מסוגל ביותר למלאות מן המעין כל הנדרש בשביל כל היום כולו. וזהו היסוד של **'תפלות אבות תקנום'** (ברכות' כו:). היינו: שהם פעלו וחצבו אותם הזמנים שבהם יהיה פתוח השער, למען יוכלו למלאות כל הצורך. נמצא שכל ענין התפלה עיקרו הוא בשביל כל היום, הרבה יותר ממה שהוא לשעתו. שעת התפלה צריכה לשאת פרי על כל היום, שכל העת האדם מקבל חיותו מתפלה. זהו שאמרו חז"ל: **'רבי יוחנן אמר: "ולוואי שיתפלל אדם כל היום כולו!"'** (ברכות' כא:). שענין התפלה צריך להמשך אצל האדם בכל היום.

ומה נואלו האנשים, שתכף אחר **'עלינו לשבח'** אין זכר כבר מכל תפלתם, אף שמתפללים היטב, אבל כיון שתכף אחר תפלתם חוזרים לגסותם ופשטותם, התפלה שלהם נפסקת מיד אחרי התפללים והרי חסר להם כל ענין התפלה. שעת התפלה היא המצמחת את כל היום ועבודת האדם היא לבלי הסיח דעתו כל היום מתפלה, שבזה הוא מחבר כל היום לשעת התפלה, היסח הדעת הוא המפסיק את כח הצמיחה, שבזה האדם מנתק את החבור.

כללן של דברים: פעולותיו ומחשבותיו של האדם כל ימי חייו, כולם מחוברים ומדובקים מקשה אחת; ימי הנעורים, עם ימי הזקנה ויום אחד עם משנהו. מצד טבע הדברים אם רק האדם לא ינתק את החבור, אם יניח אותם על מתכנותם וטבעם, מצד עצמם הענינים מחוברים ומדובקים, האדם הוא המנתק והמפריד בין הדבקים,

יותר ממה שהוא לעצמו. כל ימי החול, גם כן יש להם **שבת קדש**, אלא השבת הוא הזמן שבו האדם מתמלא שפע קדושה וחיות על כל השבוע.

כשנתבונן מה הוא העסק של תפלה, ה'אלף בית' של תפלה, הלא הוא זכרון שמו יתברך, שזה לברו די והותר בשביל האדם, מלבד זה כלולים בה ענינים רבים ונשגבים, אמונה, השגחה, שכר ועונש, בטחון, שפלות וענוה וכי מה לא נכלל בתפלה? האם עסק האדם כל היום לאחר התפלה אינו בעניני התפלה? וכי זכרון שמו יתברך אינו צריך להיות כל היום? **"שיתי ה' לנגדי"** (תהילים טז ח), הלא צריך להיות **"תמיד"**! האם מצותן של אמונה ובטחון אינו כל היום? הלא גם **'נשאת ונתת'** צריך לומר **'באמונה'** (שבת לא:). באמת, עסק האדם כל היום הוא ג"כ בעניני התפלה; בענוה, באמונה, בהשגחה, שכר ועונש ובטחון.

כשהאדם עומד בחנות ומוכר סחורתו, ג"כ עסקו אינו אלא עסק התפלה ואף שיחה פשוטה עם אדם צריך להיות כמו תפלה, איש משכיל כשיקשיב לשיחה פשוטה שאדם מדבר עם חברו ויתבונן בה, יראה כמה מרגליות טובות תלויות בכל תג ותג שבה אם היא כשורה. ולהיפך חלילה שלא כשורה, כמה מחבלים ומזיקין תלויים בכל תנועה ותנועה שבה, שמכל מלה והגה שבה מראה גאווה, כפירה, שקר וכדומה, אלא שמקורם של דברים הוא תפלה, אמונה וכל המעלות העליונות, צ"ל כל היום. ומאין ישיג זאת האדם? מתפלה! שבה האדם מתמלא באמונה ובכל המעלות ויפסיק לו על כל היום.

רמז

"כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם"

ראשי שמות השבטים מורים על מספרם

למלך שהיה לו צאן הרבה ונכנסו לתוכן זאבים ובקעום, אמר המלך לרועה: 'מנה את הצאן כמה חסרו'. כך א"ל הקב"ה למשה: "לך מנה את ישראל כמה חסרו" (תנחומא 'כי תשא' ט ט).

'בעל הטורים' מוסיף ואומר: ראשי התבות של **"תשא את ראש בני"** הוא בגימטריא **תר"ג** שזה היה מספרם של בני ישראל. וגם **"בני ישראל"** עולה בגימטריא **תר"ג**. ■

שלושים אלף, נ' דנפתלי חמשים אלף, ז' דזבולון שבעת אלפים, ד' דדן ארבעת אלפים, ג' דגד שלשת אלפים, ב' דבנימין שני אלפים, א' דאשר אלף, הרי **תקצ"ז אלף**. אותן שלשת אלפים שנשתירו, הן הן שנהרגו על העגל שנאמר: **"ויעשו בני לוי כדבר משה ויפל מן העם ביום ההוא כשלושת אלפי איש"** (לב כח). לכך א"ל הקב"ה למשה: "מנה אותם". כמה חסרו? רבי מנחם בשם רבי ביבי אמר: "משל

במדרש תנחומא נאמר: 'א"ל הקב"ה למשה: 'מנה את ישראל' אמר לפניו: 'רבוני, כתיב: **"וַהֲיָה זְרַעַךָ פְּעַפֵּר הָאָרֶץ"** (בראשית כח יד). וכתיב: **"וְשָׂמִי אֶת זְרַעַךָ כְּחֹל הַיָּם"** (בראשית לב יב) ועכשיו את אומר כן? אמר לו: "אם בקשת לעמוד על מנינם, טול ראשי אותיות של שבטים ותעמוד על מנינם." ר' דראובן מאתים אלף, ש' דשמעון שלש מאות אלף, י' דיהודה, י' דישכר, י' דיוסף,

משל

"לְמָה ה' יַחְרָה אֶפְרַיִם בְּעַמּוּךָ"

כדי לכעוס על מישהו צריכים תחילה לדעת מהיכן לקח את מעשיו המאוסים

מבית של אביונים. שם הלעיטו אותי כל הימים לחם ובצל ועל כן בראותי מאכלים אלה לא יכולתי להתגבר על התאוה שהרי לא קל לו לאדם להיגמל מדברים שהורגל בהם משחר ילדותו.

זה מה שטען משה רבנו, לאחר מעשה העגל, לפני הקב"ה: **"לְמָה ה' יַחְרָה אֶפְרַיִם בְּעַמּוּךָ"**? למה אתה כועס עליהם? אל תשכח מהיכן הם באו, מה היה בבית אותו "חתן" שזה עתה השתדכת איתו, מי היו האנשים שהוא גדל והתחנך אצלם. **"אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"**, הם גדלו במקום של טומאה ועבודה זרה. מה הפלא שאין הוא יכול להיגמל מהר כל כך מהרגליו הישנים והמאוסים? ■

בביתי מאכלים טובים מכל טוב? עמד החתן מבויש והצטדק: "ודאי שהמאכלים שלך טובים וטעימים יותר לאין ערוך, אבל אל תשכח, חותני היקר, מהיכן באתי

בעל 'כפלים לתושיה' ממשיל משל: גביר, השיא את בתו, לתלמיד חכם, בן למשפחה עניה מעיירה קטנה. כנהוג, הביא הגביר את חתנו לביתו להיות סמוך על שלחנו, הלבישו, דאג לכל צרכיו והאכילו מאכלים טובים ויקרים ובלבד שישב ויעסוק בתורה.

ויהי היום והגביר לא היה בביתו והחתן התהלך בבית ולפתע מצא עצמו עומד במטבח. כשראה שם לחם שחור ובצל, המאכלים שהיה רגיל להם בבית אבא, לא עצר והתחיל אוכל בתאוה משונה עד שבא לידי חולי. כשחזר החותן ושמע מה אירע נתכעס מאד ואמר לחתן: "שוטה שכמותך, וכי איך עלה בדעתך לפטם את עצמך במאכלים גסים אלה, כשיש לך

עלי הגיון

"וַיַּעֲבֹר ה' עַל פְּנֵי וַיִּקְרָא"

י"ג מידות כסגולה למחילה על חטאי ישראל

את הדיווח ותקבל שכר עבודתך". נטל האחין הצעיר את הדף ושמה מאד על ההצעה הנדיבה והמשכורת הגבוהה, חמישים זהובים לחדש שהובטחו לו תמורת העבודה. ואכן בסוף החדש, בא לקבל את משכורתו שכבר היתה מוכנה עבורו אך תחילה בקש דודו העשיר לשמוע אותו. פתח האחין ודקלם על פה, את כל מה שברשימה. התפעל הדוד ושוב הוסיף להתעניין: "מה המצב בכל המפעלים? איך שוקדים הפועלים על מלאכתם?"

האחין היה נבוך. את זה הוא אינו יודע משום שרגליו לא דרכו אף פעם במפעלים. תמה הדוד: "וכי עלה בדעתך כי תמורת שינון כמה משפטים תקבל משכורת כה גבוהה?" מה שדקלמת לא היו אלא הוראות סדר עבודה, אבל העיקר היא העבודה עצמה! כך שלש עשרה מדות. הן ההוראות בלבד, הדרכה כיצד ללכת בדרכיו של המקום. רק מי שיעשה כסדר הזה ולא רק יאמר את י"ג המדות, **'ברית כרותה'** עבורו שלא יחזור שלש עשרה המדות שלו וריקם. ■

מספר ה'חפץ חיים': מעשה בעשיר מופלג, שהיו לו כמה בתי חרושת ומקומות מכירה מהם התפרנסו ברווח משפחות רבות של עובדים. יום אחד פנה אליו בן אחיו שנשא אשה ועול הפרנסה רבץ עליו ובקש ממנו שיתן לו את אחת מהמשרות כדי שיוכל להתפרנס בכבוד. שמח העשיר מאד, כי אכן הוא זקוק עתה למנהל עבודה נאמן שיפקח על עבודת הפועלים האחרים. "זו עבודת פקוח קלה וכל מה שאתה צריך הוא להשגיח כראוי" הסביר לו הדוד. נטל העשיר ניר וערך לו תכנית סיורים בכל המפעלים, ביום זה כאן, ביום זה שם וכשמסר לו את הדף אמר לו: "בסוף החדש תבוא, תמסור לי

הגמרא במסכת 'ראש השנה' אומרת: אמר רבי יוחנן: "אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומר; מלמד שנתעטף הקדוש ברוך הוא כשליח צבור והראה לו למשה סדר תפלה. אמר לו: "כל זמן שישאל חוטאין יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם". אמר רב יהודה: "ברית כרותה לשלש עשרה מדות, שאינן חוזרות וריקם שנאמר: **"הֲנֵה אֲנֹכִי כֹרֵת בְּרִית"** (לד י)'" (ראש השנה יז).

רבים מהמפרשים שואלים: אם אכן ברית כרותה ש"ג מדות אינן שבות וריקם, מדוע אנחנו לא נענים מיד לאחר שאמרנו פעמים רבות את י"ג המידות בימי הסליחות וביום הכפורים? משיב על כך בעל ה'ראשית חכמה' כי שמע בשם גאונים: שכונת הגמרא באומרה: **'יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם'** אינה שעליהם רק לומר את י"ג המדות, אלא לעשות את סדר המדות כפי שלימד אותן הקב"ה למשה. **'מה הוא רחום וחנון אף אתה רחום וחנון'** (ילקו"ש שמות טו רמח). וכך אם תקיימו את כל י"ג המדות תושעו.

מחשבה אחת של מוסר

השבת - השלט הנושא שם ה' על היהודי

"וְשָׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עֹלָם. בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹת הוּא לְעֹלָם"

האות הקיימת בינו לבין בורא העולם ונעקרה האמונה מתוך לבו רח"ל. על כן פסק הרמב"ם: שכל העובר על אחת ממצוות ה' הרי הוא בכלל רשעי ישראל, אולם המחלל שבת בפרהסיא הרי הוא כגוי לכל דבר. **השבת ועבודה זרה כל אחת משתייהן שקולה כנגד שאר כל מצוות התורה. והשבת היא האות שבין הקב"ה ובינינו לעולם, לפיכך כל העובר על שאר המצוות הרי הוא בכלל רשעי ישראל, אבל מחלל שבת בפרהסיא הרי הוא כעובד עבודה זרה ושניהם כגוים לכל דבריהם** (יד החזקה' שבת ל טו). ■

כאן כלל. כן הוא ממש בענין השבת, היא האות המעידה שאנו מודים שהשי"ת ברא העולם ומלואו בששה ימים ונח בשביעי. והיא גם כן האות על האדם הישראלי הנושא את נס התפארת הזו על ראשו, שהוא מאמין בקב"ה שהוא בורא העולם ומחדשו והוא עושה רצונו כפי שצוהו ועל כן אף אם אירע חלילה שעבר על כמה מן המצוות, עם כל זאת האות והסימן עדין קיים להעיד כי הוא בחזקתו ועוד יתחזק במהרה בשמירת המצוות, לא כן ח"ו אם מחלל הוא את השבת, הרי בזה הוא מסלק מעצמו את

"השבת" היה אומר רבינו ה'חפץ חיים' נקראת בשם **"אות"** להורות לנו וללמדנו את גודל ענינה. למה הרבר דומה: לאחד מבעלי המלאכה שמציב על ביתו מבחוץ איזה אות וסימן למען ידעו הכל טיב מלאכתו וסחורתו, החיט בכגדו, הסנדלר במנעליו וכדומה. והנה כל זמן שהאות עומד מבחוץ הכל יודעים שבעל המלאכה עדין עוסק במלאכתו. ואף אם אינו נמצא בביתו אנו אומרים כי נסע לאיזה ימים למדינת הים ומ"מ לא עקר דירתו מביתו, אבל כשנוטל את השלט מבחוץ, אזי מוכח לכולם כי עקר מלאכתו ואינו מצוי

להערות והוספות לשלוח לתד. 2718 בני ברק

פרשת 'כי תשא'

"זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקָדִים"

מטבע הוא מטבעו דבר קר ועל ידי נתינתו כצדקה הוא מתחמם עד לדרגת 'מטבע של אש'

פנינים לפרשה

"זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקָדִים"

וכתב רש"י: **"זֶה יִתְּנוּ" - 'הראה לו כמין מטבע של אש ומשקלה מחצית השקל ואומר לו: "כזה יתנו".** ויש להתבונן מה ענינו וטעמו של דבר. וביאר בזה בספר 'לב חיים': שהענין הוא, שמטבע הוא דבר קר בטבעו וע"י המצוה הוא מתחמם, דע"י המצוה מעלים את כל עניני עוה"ז לשרשם ומתקנים אותם ומפיקים אותם מהטבע הגשמי גרידא, זהו **'הראה לו כמין מטבע של אש'**, שע"י הקיום מצוה שיעשה בו יהפך מעפריות החומר לאש רוחני שאין בו גשם. וניתן לומר בזה עוד רעיון; מה הדמיון

בין מטבע לאש? אש מטבעו יכול לעשות הרבה מעשים חיוביים לתועלת הכל, כמו חום ואור בשול ואפיה וכדומה, אך מאידך, בשמוש לא נכון הוא עלול לעשות חרבן וכליה ח"ו. כך גם דרך השמוש במטבע, עם כסף אפשר לעשות הרבה מעשים חיוביים; מצוות ומעשים טובים, צדקה והחזקת תורה, אבל צריך להזהר מאד מאד, שבשמוש לא נכון עם הכסף, אפשר לעשות איתו חרבן וכליה ולרדת לאבדון.

"העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל לתת את תרומת ה' לכפר על נפשתיכם" (ל טו)

בירושלמי, מסכת 'שקלים' ט: מבואר: **'ר' נחמיה אמר: 'לפי שחטאו במחצית**

שנת השמיטה

נטיעת אילן בשגה בשביעית

קנסינו ליה רק לאותו היום בלבד, לא יהא ניכר הקנס, כיון דבלאו הכי אינו יכול ליהנות באותו יום.

ולפי זה צ"ע, במי שהתחיל לעשות כלי בשבת ולא גמרו, כיון דבלאו הכי לא היה יכול להשתמש בו בשבת, יתחייב לפי זה לפרק מה שעשה בשבת אפילו אם זה היה בשוגג.

אולם, לא ראיתי בפוסקים שהביאו להלכה דין זה שהנוטע בשבת יעקור. ואם הדין הזה נאמר גם על מבריק ומרכיב, דאפשר שחייבו רק לעקור מפני שהוא דבר קל לעקור ולחזור ולנטוע, מה שאין כן אם הרכיב, אפשר שדינו כזומר בשבת, דאינו חייב לעקור משום כך את כל העץ.

גם מסופקני, בעבר ולא עקר, אם הפירות מותרין? שהרי לענין שביעית תנן נמי בפ"ב מ'שביעית' שהנוטע בפחות מל' יום לפני ר"ה של שביעית יעקור.

ושאלו על זה בירושלמי: **לא עקר פירותיו, מה הן?.. נפקון ושמעון.. בשם רבי לעזר: "אין מחדשין על הגזירה.. אין מוסיפין על הגזירה"** (שביעית ד:). וגם בנוטע בשביעית עצמה, נראה דאם עבר ולא עקר, הפירות מותרין, אע"ג דעבר אדאורייתא ולא רק על גזירה. שהרי לענין זורע מפורש אמרו: דהזורע בשביעית לירק ויצא לשמינית מותר גם מדרבנן כמבואר ברמב"ם פ"ד משמיטה הט"ו, אע"ג שעבר אדאורייתא.

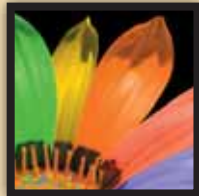
וממילא נראה דהוא הדין בשבת, כיון דבכולהו הני, דתנן **יעקור** אמרינן, דאם עבר ולא עקר, הפירות מותרין. גם אפשר, דאיכא נמי לספוקי שלא אמרו שהנוטע בשבת יעקור אלא מיד, שעדין אין ההפסד כ"כ גדול, כיון שיוכל תיכף לחזור ולשתלו. מה שאין כן לאחר זמן מרובה, אשר אם יעקור אותו יפסד לגמרי ולא יוכל עוד ליטע אותו, אפשר דאינו חייב לעקור.

וכמו כן, אם נטע בשוגג, יכול שפיר למכור את העץ לאדם אחר ואין הלוקח ממנו צריך לעקור. ואפילו אם נטע במזיד, אסור רק להרויח דמים ממלאכת הנטיעה שעשה בשבת, אבל הלוקח אינו חייב כלל לעקור. ■

מערכת חברותאי מיוחדת 'גנזי המלך'

שאלה: מי שנטע אילן בשגה בשביעית ולא עקרו, האם נאסרו פירותיו?

תשובה: כתב בספר שו"ת 'מנחת שלמה' (חלק א ה ד"ה גם אהא). שנינו בפ"ב שביעית: הנוטע בפחות מל' יום לפני ר"ה של שביעית - יעקור. גם אמרו בגמרא 'גיטין' (נג:): הנוטע בשבת, בין בשוגג בין במזיד, יעקור.

ועיין בתו"ט פ"ב מ'תרומות' מ"ג שכתב: **מה שאין כן בבישול, שאי אפשר לעקור הבישול.**

ורואים מזה שמשהו מבשל לנוטע, שגם בנוטע לא נאסר אלא לאדם שעבר ונטע, אבל אם נתן את העץ לאדם אחר, אין הלה צריך לעקור.

ולפי זה; אם הרתיח אדם מים בשוגג בשבת סמוך למוצ"ש, חייב להמתין עד שהמים יצטננו, כיון דאפשר שפיר לעקור ולבטל את הבישול.

ואף שהעושה מלאכה בשבת בשוגג, נקטינן שאף הוא עצמו מותר מיד במוצ"ש ואין צריך להמתין עד לאחר **'בכרי שיעשה'**, היינו: דוקא כמו שוחט ומבשל, שאין אפשרות לעקור ולבטל את מה שכבר נעשה בשבת. מה שאין כן בכהאי גוונא, שאפשר להמתין עד שיצטנן ולעקור את הבישול. הרי רואים מהתו"ט שסובר שחייב בכך.

ולפי זה, צריך לדון במי שחפר בור, או בנה בית בשבת בשוגג, אם חייב במוצ"ש לסתור מה שבנה ולסתום מה שחפר, כיון דכמו שאפשר לעקור נטיעה כך אפשר גם לסתור ולסתום.

ועיי"ש במשנה ראשונה שכתב: שבנוטע, כיון דדעתו שתגדל הנטיעה לימים רבים קנסוהו שלא תגדל. ואם כן, גם הבונה בית, או תופר בגד בשבת, (עיין בסי' רמ"ד בבנה בית בשבת ע"י עכו"ם) או עשה כלי בשבת בשוגג, שיתחייב לפרק ולעשות עצים ככתחלה, דומיא דנוטע שחייב לעקור.

ועיין במשנ"ב (בבאה"ל ריש סי' שי"ח) שכתב: דהנוטע, או הזורע בשבת, יעקור, אפילו אם נטע, או זרע בשוגג, משום דאי

התורה על המשקל).

"ועשית כבוד נחשת וכנו נחשת לרצחָה ונתת אתו בין אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מים" (ל יח)

לכאורה היה צריך לכתוב: **'ונתת בו מים'** ומהו לשון זה שנאמר: **'ונתת שמה מים'**? וכיוצא בזה כתוב הלשון בעשיה להלן בפרשת 'פקודי', **'ונתת שמה מים'** (מ ל) והדבר אומר דרשני!.

ביאר בזה רבנו מאיר שמחה בספרו 'משך חכמה' על פי המבואר בירושלמי: **'מתניתא פליגא על רבי יוסה; הכיור והכן מעכבין. פתר לה; מקומן מעכב'** (ירושלמי 'יומא' כג:). שהמקום הזה בין אהל מועד ובין המזבח המיועד למקום הכיור הוא לעכובא, אף שהמים כשרים בנתינתם לכל כלי שרת שהוא ולא בדוקא לכיור, מ"מ המקום מעכב ליתן את המים דוקא שם. ממילא הדבר מבואר היטב, שאמר הכתוב: **'ונתת שמה מים'** ולא אמר: **'ונתת בו'**, שנתנית המים בכיור אינו לעכובא. ואילו נתינת המים **'שמה'** בין אהל מועד ובין המזבח, הוא לעכובא.

'וידבר ה' אל משה לך רד פי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים' (לב ז)

בפסוק ט' נאמר הלשון: **'ויאמר ה' אל משה'** (לב ט). ועל מה ולמה נשתנה כאן הלשון לומר: **'וידבר ה' אל משה'**?

ביאר בזה רבינו המלבי"ם: לפי מה שאחז"ל במסכת 'שבת' (פח.). ובמסכת 'מכות' (יא.). שדבור הוא לשון קשה ואמירה לשון רכה, לכך, כאן שאמר הכתוב: **'לך רד'** וכמו שדרשו חז"ל: **'רד' מגדולתך** (ברכות' לב). מתאים בזה לשון דבור שהוא קשה. ואילו להלן שאמר לו הכתוב: **'ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול'** (לב י). מתאים הלשון אמירה שהוא רכה. ■

חדש בארץ

מלווה מלכה

במוצאי שבת פרשת 'תזריע' כט' אדר ב' 08/אפר' 5 יערוך ארגון 'שופר'
את הראשון במפגשי 'מלווה מלכה' וסעודת דוד המלך ע"ה שיערכו ברחבי הארץ

עם הרב

אמנון יצחק

האירוע יתקיים באולמי ה'אופרה' המפוארים
שבפתח תקוה רח' שנקר 1 פינת רח' ז'בוטינסקי
(בכניסה לאזור התעשייה קרית אריה)

בתכנית:

- ✓ פנינים על פרשת השבוע ומוסר השכל
- ✓ מפגש בלתי אמצעי עם הרב
- ✓ סעודת מלווה מלכה ליד שלחנות ערוכים כיד המלך
- ✓ מיטב הזמרים והפייטנים וריקודי שמחה בליווי תזמורת
- ✓ הקרנות מפתיעות

מחיר ההשתתפות לזיכוי הרבים:

ל-200 המזמינים הראשונים 300 ש"ח לזוג

מחיר רגיל לזוג 400 ש"ח

מחיר רגיל ליחיד 250 ש"ח

בליל האירוע על בסיס מקום פנוי בלבד 300 ש"ח ליחיד

כרטיסים והרשמה ב'שופר' 03-6777779

* הישיבה נפרדת * כל מרכיבי הסעודה מוקפדים בהכשר הגר"מ לנדא
* המעוניינים לעשות מלווה מלכה עם הרב במתכונת זו בעירם יפנו ל'שופר'

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

אנו עורכים
שבועות חזן-בר מצוה
עם הזמר פשה גאון
שבוע שלא תשכחו!
050-5367452

בר מצוה בכותל ^{בס"ה} אנו מארגלים אתם חוגגים

- ✓ תפילה חגיגית עם הזמר משה גיאון ✓ סיור בירושלים
- ✓ ארוחת צהרים חגיגית ✓ צילום וידאו ותמונות

לפרטים והזמנות: 050-5367452 / 02-6288388
צפו באתר: WWW.BAR-MITZVAH.ORG

מפעל ללימוד 'תורה-ברינה' בישראל

הודעה משמחת

לכלל מנהלי בתי הספר
ולמלמדי התלמידים למשפחות מתחזקות
קיים פרויקט יחודי
בשם "בונים בתים"
שבעזרתו נרתמים התלמידים
ללימוד הגמרא עם הוריהם.

הפרויקט
נושא פרסים שבועיים
והגרלה חודשית

בתי ספר המעוניינים יפנו לקבלת פרטים:
054-8462063/4
ניתן להשאיר הודעה קולית

המודעה בחסות 'רקיע מהדרין'

ישמח משה

1 **לפס פורים**
במלון **עדן אין-זכרון יעקב**
מיום חמישי עד מוצ"ש יג - ט"ו באדר ב'
(20-22/03/07) למנינם)

עם הרבנים:
הרב אורי יצחק שליט"א

קריאת התורה
אשכול יקות איה לרפא
הרצאות איתנות
אסיפות פורים
פזמונים כיד מחוק
אשכול צהור ללא

מעלות והפתעות
לילדים עם
דוד החקיד

2 **החלה ההרשמה ללפס פסח**

לפרטים: טל רב קווי 03-6783030

יעמדו על הברכה

- טפאנו בן פראנקה יזכה לעלות במעלות התורה
- מארקו בן אלידה יזכה לעלות ארצה עם משפחתו בהצלחה
- פאבריציו בן פראנקה יזכה לפרנסה טובה והצלחה מרובה
- מסימו בן מיכאלה יצליח בכל עסקיו וברכה לכל משפחתו
- לעילוי נשמת מרדכי אנג'לו בן רוזה
- משה בן אסתר יזכה לחזור בתשובה שלמה
- חיים בן רות שכל משפחתו תזכה לחזור בתשובה שלמה
- בקי בת ג'וליה תזכה לרפואה שלמה בכל אבריה
- צ'זארה בן תניציה ברכה והצלחה

חג פורים עם "אוצרות חיים" במלון 'ארבל' בטבריה

מיום חמישי עד מוצ"ש פרשת "צו"
(20-22.03.08) למנינם)

אווירה רוחנית גבוהה
קריאת המגילה ברב עם
משלוחי מנות
סעודות עשירות
מסיבת פורים
הפתעות לילדים
תחרות תחפושות ועוד...

בהשתתפות:
הרב ישראל נח ברנר שליט"א
הרב צביקה בן דוד שליט"א
הפייטן דוד שלמה שירה ועוד...

8 לילות פנסיאון מלא
זמרים ואמנים
תכנית עניפה לילדים

גלאט חלק משגיח צמוד
שמיטה לחומרה

לפרטים "אוצרות חיים":
050-3131740 03-6880091

מרפאת שיניים שן וחסד

נוסד בשנת 1982

כתר חרסינה 570 ש"ח
שתל 1.490 ש"ח תותבת 1.590 ש"ח
תותבת גמישות ללא וויס 2.990 ש"ח
ישור שיניים החל מ-4.800 ש"ח

רח' רבי עקיבא 44 ב"ב פינת הרב קוק
052-8448443 03-5794757

דרושים

לפרויקט הארצי הנרחב
דרושים 86 מועמדים

- מחלקה להובי שפות ולקשרי חו"ל
- מתאים גם לתעסוקה משרדית מהבית
- אפשרות לקידום ניהולי (ל-25 מנהלים)

לפרטים: 050-8741575

JERUSALEM
WINERY

יקב ירושלים עשרה קבין של טעם

יקב ירושלים שמח להגיש לכם מגוון יינות מובחרים, שאיכותם הגבוהה משתלבת בהידורם ההלכתי כענבי הגפן בענבי הגפן. יינות שמעלים על שולחנכם את האווירה של יקב ירושלמי אותנטי, לגיטה אחר לגיטה. עשרה קבין חדשים של טעם ירדו לירושלים. יקב ירושלים מציע לכם את כולם.

לכבוד התורה ולומדיה
חברו יחד בד"צ "בית יוסף" ו"יקב ירושלים"
להביא לכם, ציבור בני התורה הספרדים בארץ,
את תוצרת היקב בהכשר המהודר אותו ביקשתם.
 מהיום תוכלו ליצור קשר עם מרכז ההזמנות של "יקב ירושלים",
 להזמין משפע מוצרי היקב וליהנות ממחירים מפתיעים בהזמנות מרוכזות
 לאברכי הכוללים, לתלמידי הישיבות ולבעלי הגמ"חים למיניהם.
 מחירים מיוחדים לגבאי בתי כנסת.
 למען הסדר הטוב, נבקש נציג מוסמך אחד מכל מוסד שיפנה למוקד ההזמנות.
 מספר הטלפון של מוקד ההזמנות: 050-415-3000

זוהי יצירת ירושלים. פרסומי ירושלים.

כל היינות ומיצי הענבים שרים למהדרין סן המהדרין לפסח ולכל ימות השנה וראויים לקידוש ולהבדלה לכל הדעות

יקב ירושלים, רח' התוצרת 71, א.ת. עטרות ירושלים